

นิทานร้อยบรรทัด เล่ม ๓

เรื่อง ตูที่รักเด็ก

ขึ้นประณมปีที่ ๔

ของ กระทรวงศึกษาธิการ

กระทรวงศึกษาธิการ

นิตานร่อยบรรทัด เล่ม ๓

เรื่อง

ครูทรักเด็ก

ขนประถมปีที่ ๕

ของ

กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ

พิมพ์ครั้งที่สิบเอ็ด ๔๐๐.๐๐๐ เล่ม

พ.ศ. ๒๕๑๘

ปกกระดาษราคาเล่มละ ๐.๕๐ บาท

(ห้ามขายเกินกว่าราคาที่กำหนดไว้)

จัดพิมพ์โดยองค์การค้ำของครูสภา

พิมพ์ที่โรงพิมพ์ครูสภาลาดพร้าว

๕๒ ถนนลาดพร้าว บางกะปิ กรุงเทพมหานคร

มีลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติ

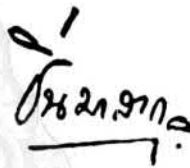
00834 ๑.5
10/1/19

10664/3022/19

ประกาศกระทรวงศึกษาธิการ
เรื่อง อนุญาตให้ใช้หนังสือในโรงเรียน

ด้วยกรมวิชาการได้จัดทำแบบเรียนเพื่อใช้เป็นหนังสือแบบ
สอนอ่าน วิชาภาษาไทย สำหรับชั้นประถมศึกษา เรื่อง “นิทาน
ร้อยบรรทัด” เล่ม ๓ ชั้น กระทรวงศึกษาธิการได้พิจารณาแล้ว
อนุญาตให้ใช้หนังสือในโรงเรียนได้.

ประกาศ ณ วันที่ ๑๘ เมษายน ๒๕๐๑

ม.ล. บัณ มาลากุล

(ม.ล. บัณ มาลากุล)

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ

คำนำ

หนังสืออ่านวิชาภาษาไทย เรื่อง “นิทานร้อยบรรทัด” เล่ม ๓
นี้ กรมวิชาการได้มอบหมายให้หลวงสำเร็จวรรณกิจเรียบเรียงขึ้น
เพื่อใช้เป็นหนังสือแบบสอนอ่านวิชาภาษาไทย สำหรับชั้นประถม
ปีที่ ๔.

กรมวิชาการ

เสียงระฆัง
นักเรียนวิ่ง

ครึ่งสอง
กันคัดคึก

ดังก้องกึก
มาเข้าแถว

“ตื่นแต่เช้า ฟังเท้า ไม่ฟังรถ”

เสียงระฆัง	ครึ่งสอง	ดังก้องกึก
นักเรียนวิ่ง	กันคึกคัก	มาเข้าแถว
แต่ละชั้น	พร้อมหน้า	รักษาแนว
เป็นระเบียบ	วินัยแน่น	น่านิยม
ร้องเพลงชาติ	เคารพธง	ตรงเวลา
ก่อนเริ่มรับ	วิทยา	เป็นปฐม
แล้วเข้าห้อง	ครูประเดิม	เริ่มอบรม
วิชาการ	เพื่อสะสม	ซึ่งความดี
เสียงครูใหญ่	บ่นว่า	ผู้มาสาย
“แกไม่หาย	เป็นอย่างไร	ไหนนี่
ตังสองครึ่ง	สามครึ่ง	ทั้งวันนี้
ชินปล่อยไป	สายทั้งปี	“ไม่มีซา”
เด็กชายตุ้	ถูกดุ	ยื่นหน้าตื่น
ครูใหญ่ยื่น	สองมือ	มาแตะบ่า
เพื่อปลอบใจ	ด้วยปรานี	มีเมตตา
แล้วสอนว่า	“มาสาย	เสียหายนัก
พวกมาเข้า	เขาได้เรียน	เขียนอ่านแล้ว

ดีเหี้ยมดแซน
เพราะเคยหัด

สลัดขา
กายกรรม

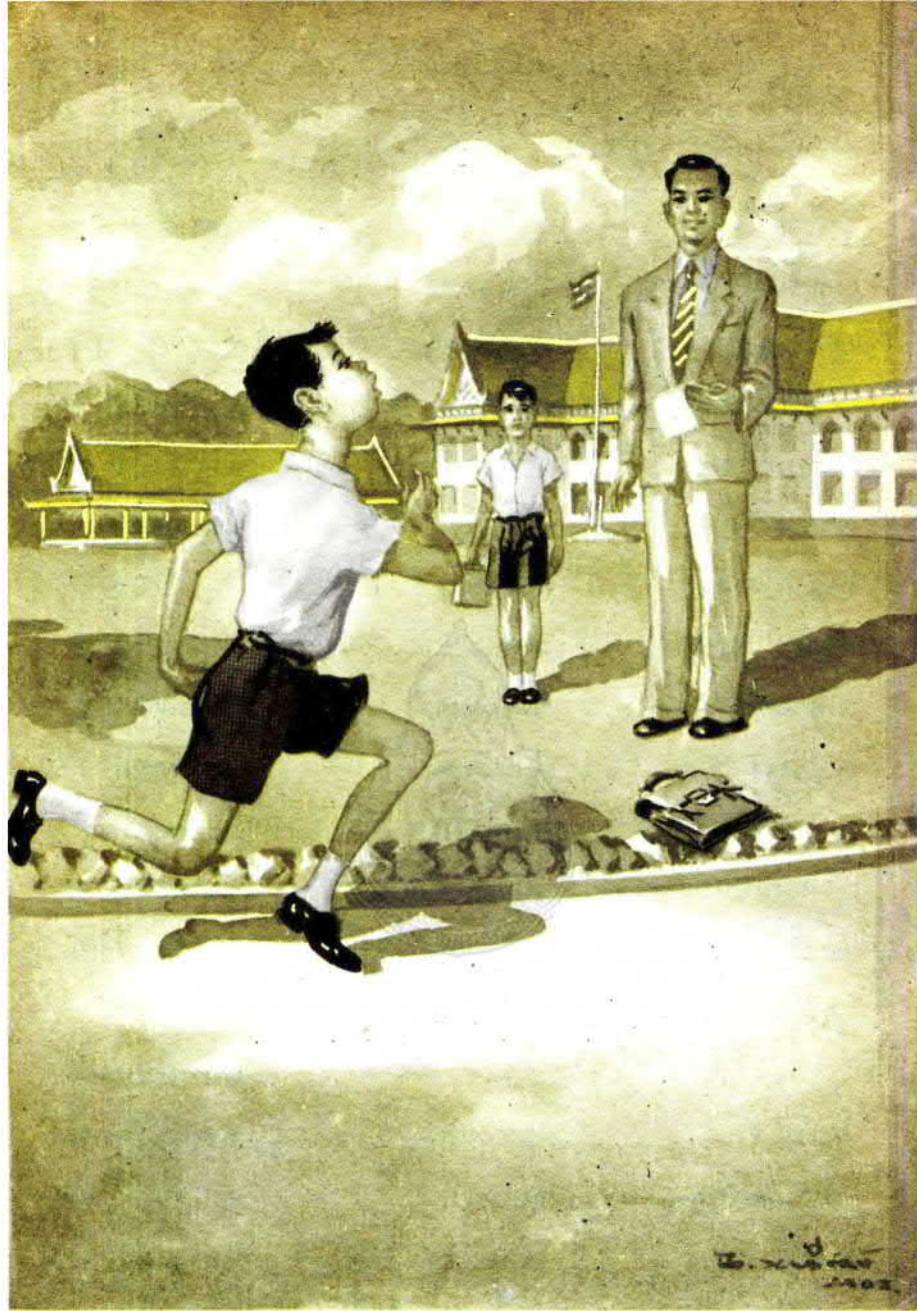
ไซ้ทำใหม่
จำใส่ใจ

ล่วนตุ้ยัง	ยื่นแกร่ว	ต้องถูกกัก
เขาได้รับ	ความรู้	ครูก็รัก
แล้วก็มัก	สอบได้	ได้ทุกปี
ตุ้ต้องตื่น	แต่เช้า	เอาชนะ
ตัวเกียจคร้าน	อย่าลดละ	ไล่ให้หนี
มันซ่อนตัว	อยู่ในมุ้ง	มุงคอยที
ตุ้จะตื่น	มันคอยวิ	พดให้เย็น
ต้องอย่าช้า	รีบลืมา	ลุกขึ้นนั่ง
ต้องคึกคัก	ซึ้งซึ้ง	ให้มันเห็น
สลัดแขน	สลัดขา	ทำจำเป็น
แล้ววัดมัน	ให้กระเด็น	จากมุ้งไป
ไหนดองซิ	ทำให้ดู	อย่างครู่”
ตุ้เหยียดแขน	สลัดขา	โซ่ทำใหม่
เพราะเคยหัด	กายกรรม	จำใส่ใจ
พอครูลัง	ก็ทำได้	ในเดี๋ยวนั้น
ครู่ “ตัว	เกียจคร้าน	มันด้านดื้อ
หลุดจากมุ้ง	แล้วยื่นมือ	เที่ยวยี้ดมัน
เกาะที่โน่น	ที่นี่	ที่ที่มัน
จะจับตุ้	ไม่ให้ทัน	จากห้องนอน
ฉะนั้นพอ	พันมุ้ง	ต้องมุงหน้า
เข้าห้องน้ำ	อย่าชักช้า	ชยักชย่อน

ชีวนเวียน
 มันจะค่อนข้าง
 อ้าว! นั่นคัม
 มาไม่ทัน
 มาเร็วเร็ว
 ครูคอยท่า
 คัมวิ่งเหยาะ
 ครูสั่งว่า
 เมื่อก็ยัง
 บอกให้วิ่ง
 คัมกลับหลัง
 แล้ววิ่งกลับ
 ครูว่า “นั่น
 คนอ้อยอิ่ง
 ทำไมคัม
 เพื่อนเพื่อนเขา
 คัมว่า “ผม
 มันหยุดตาย
 ครูว่า “คัม
 จิ้งมัวฟัง
 เดียวมันเดิน

อยู่ในห้อง
 ให้ตุ้งว่ง
 ไซ้ไหม
 ต้องมานี้
 อย่ารู้ไร
 อยู่ทางนี้
 อย่างผี
 “กลับไปวิ่ง
 ชังกะตาย
 ต้องไว
 วิ่งคือ
 บรรจบบรรบ
 ต้องอย่างนั้น
 ตัวเกียจคร้าน
 มาสาย
 ไม่ล่าช้า
 มาไม่ทัน
 ไม่ยอมด่วน
 เดินไม่เป็น
 เจ้ารตือ
 เดียวมันหยุด

ต้องเดือดร้อน
 ถ่วงเวลา
 หลบไปนั่น
 อย่าหนีหน้า
 ให้ชักช้า
 หนีทำไม”
 มายืนนิ่ง
 เข้ามาใหม่
 ไม่เต็มใจ
 วิ่งจริงจริง”
 ฮืดฮือ! หอบ
 มายืนนิ่ง
 อย่าประวิง
 มันเกาะกวน
 หน้าขายหน้า
 มากันถ่วน”
 รถมันรวน
 อย่างกับใจ”
 เช่นนั้นหรือ
 แก่ไม่ไหว
 หนีไม่ไป

ด้มกลับหลัง
แล้ววิ่งกลับ

วิ่งคือ
บรรจบรอบ

ฮึดฮือ ! หอบ
มายืนนิ่ง

ดุ่มทำไม	ไม่พียงเท่า	ของเราเอง
ยิ่งใช้เดิน	มันยิ่งคล่อง	ไม่ต้องแก้
เคยบ่อแป้	กลับมีแรง	แข็งเซม็ง
เดินไกลไกล	ถึงไหน	มันไม่เกรง
ไม่เคยตาย	แท้งเต้ง	อยู่กลางทาง”
ดุ่มว่า “ผม	เดินก็ได้	แต่ไม่ทัน
เพราะเวลา	กระชั้น	ไม่ใช่ห่าง”
ครู่ที่ “พวก	นอนไม่หน้า	ชอบอำพราง
ยกเวลา	ขึ้นอ้าง	ว่าไม่พอ
ทำไมไม่	ตื่นเข้าเข้า	เล่าพ่อดุ่ม
นานเท่าไร	นอนไม่คุ้ม	ละซีหนอ
รู้ไหมว่า	วันเวลา	นั้นไม่รอ
ใครจะขอ	ผิดผ่อน	ไม่หย่อนตาม
ถ้าตื่นเข้า	เอาเวลา	มาดใช้
ใกล้หรือไกล	ไม่พัก	ต้องซักถาม
ไปถึงได้	ไม่มีตลาด	พลาดโมงยาม
เพียงหักห้าม	ซบเซา	เท่านั้นเอง
ตุ้คงจำ	ไวได้	ไม่ใช่หรือ
ว่าเกียจคร้าน	ตัวดี	รังแกแก่ง
และจะทำ	อย่างไร	ให้มันเกรง
เมื่อตื่นนอน	ให้มันเร่ง	รีบหนีไป

บอกให้คุ้ม	จำได้	ใจไว้บ้าง
จะได้สร้าง	ตัวขยัน	ไว้กันได้
ตัวขยัน	หากอยู่	กับผู้ใด
ตัวเกียจคร้าน	จัญไร	ไม่กล้ารอ
แล้วจะเรียน	เขียนอ่าน	การศึกษา
ก็รวดเร็ว	รุดหน้า	ตั้งม้าห้อ
ทั้งพ่อแม่	ครุบา	พากันขอ
ได้เซ็ดชู	เหล้ากอ	เมื่อเติบโต
ทั้งตุ้ม	อยากโตใหญ่	มิใช่หรือ
อยากมีชื่อ	มีทรัพย์	นับอักโข
ต้องไม่คบ	ตัวเกียจคร้าน	พาลเฉโก
เพราะมันเหมือน	คนโซ	คอยเบียดเบียน
จะให้เพลง	ทั้งทำนอง	ไว้ร้องเล่น
เรานักเรียน	ชาติเช่น	ใช้พาเหียร
ต้องตื่นเช้า	มุ่งหน้า	มาโรงเรียน
ไม่แหวะเวียน	เฉื่อยชา	มาให้ทัน
ไม่มัวฟัง	ยวดยาน	การไปมา
ต้องหมายฟัง	แข่งชา	ที่แน่นมัน
เดินเท่าไร	มันไม่ตาย	ลงกลางคัน
เดินซิเดิน	เดินกัน	ให้เคยตัว' "

อ้อยนำช่อ
เข้ามาปัก

เอื้องฟ้า
ไว้ให้ชม

งามน่ารัก
ดมกันทั่ว

“นักเรียนทั้งหมด รักกัน จันทน์น้อง”

อ้อยนำข้อ	เอื้องฟ้า	งามน่ารัก
เข้ามาปัก	ไวให้ชม	ดมกันทั่ว
เข้าวันนั้น	เด็กทั้งชั้น	ชื่นชมชั่ว
ครูยิ้มหัว	ชมอ้อย	พลอยชื่นใจ
“อ้อยน่ารัก	เหมือนเอื้อง	เฟื่องระย้า
เข้าชั้นมา	ยิ้มแย้ม	ดูแจ่มใส
ยิ้มกับครู	ยิ้มรับ	กับใครใคร
ใครทำได้	เช่นอ้อย	แซมช้อยนั้ก
นะ! ดูเอื้อน	เพื่อนของอ้อย	ซิ! หงอยเหงา
ดูร้ทำ	หน้าเศร้า	เหมือนเจ็บหนัก
ยิ้มไม่เป็น	หน้าเหมือนใบ	ใครจะรัก
เพราะใครใคร	ทักทัก	ว่าถือตัว
อ้อยบอกหน่อย	ได้ไหมหนู	ครูอยากทราบ
ไยดวงหน้า	หนูเอิบอาบ	ช่างยิ้มหัว
หนูอยู่ไหน	เพื่อนอยู่นั้น	คอยพันพัว
ยามเพื่อนยั่ว	อ้อยก็เฝ้า	ได้เข้าที”
อ้อยดีใจ	ได้รับชม	สมชยัน

รีบขยาย	ให้ทั้งชั้น	ฟังถ้วนถี่
“อ้อยรำเรง	ทุกเย็นเช้า	เหงาไม่มี
แม่เมื่อหลับ	ก็ฝันดี	ตลอดคืน
ทั้งนี้เพราะ	อ้อยชอบอ่าน	นิทานสนุก
ชอบดอกไม้	ปลอบปลุก	ให้แ่มชื่น
ชอบร้องเพลง	กล่อมใจ	ให้ครีครื้น
อะไรอื่น	แสดงใจ	อ้อยไม่ทำ”
ครูถามว่า	“ใครบ้าง	เอาอย่างอ้อย”
ดูว่า “ผม	ร้องเพลงบ่อย	ตอนค้าค่า
ยามมีเพื่อน	ก็ร้องเล่น	เป็นประจำ
อยู่คนเดียว	ก็พิมพ์	เพียงเบาเบา”
ตุ้มว่า “ผม	มีดอกไม้	ออกเต็มบ้าน
ทุกเข้าบ้าน	ชมสบาย	ไม่มีเหงา
ตื่นแต่มีด	หอมดล	หายชบเซา
มาโรงเรียน	ได้แต่เข้า	คุณครูชม
อีกทั้งมี	นิทาน	อ่านสนุก
เรื่องนกเขา	जूकु	ชั้นชม
คู่กับแมว	เป็นคู่	ลู์คารม
ด้วยถ้อยคำ	ขำคม	ควรใส่ใจ”
ครูว่า “เอื่อน	มีอะไร	อวดไหมดะ
คงจะมี	แต่ถูระ	เป็นเรื่องใหญ่

ไม่ร้องรำ
 แม้ดอกไม้อื่นว่า “งาน
 พอทำเสร็จ
 รับสายลม
 คุณครูเห็น
 ครูว่า “เพียง
 ให้หายเมื่อย
 เพราะสมอง
 เป็นต้นเหตุ
 พักสมอง
 กับเพื่อนเพื่อน
 เอือนนั่งรับ
 แต่จิตใจ
 เอือนต้องชม
 อย่างมัวถ่าง
 มองแต่ฟ้า
 ลอยเตลิด
 คุ่มเขามี
 เอือนเสร็จงาน
 คุ่มว่า “ฉัน

ทำเพลง
 ก็ไม่ชม
 ที่บ้านมี
 หนูก็พัก
 โบกสะบัด
 ก็คงชม
 พักร่างกาย
 ยังไม่ชม
 ไม่ได้พัก
 ก่อทวน
 ต้องรำเรง
 จึ่งจะเหมาะ
 ลมเอื่อย
 ขาดเครื่องเร้า
 ดอกไม้งาม
 ตาเหม่อ
 จิตใจ
 เบิดเปิง
 ไม้ดอก
 แวะชมเล่น
 พร้อมเสมอ

กับใครใคร
 ดมไม่เป็น”
 ไม่มากนัก
 นั่ง เดินเล่น
 พัดเย็นเย็น
 ว่าสมควร”
 พอคลายเหนื่อย
 ว่าสมควร
 ซึ่งมักรวน
 ให้ซึมซา
 ต้องหัวเราะ
 อย่างมัวเซลา
 เหนื่อยบรรเทา
 ไม้รำเรง
 ในยามว่าง
 ละเมอเหลิง
 จะกระเจิง
 ไปเสียไกล
 ออกเต็มบ้าน
 เห็นจะได้”
 ถ้าเธอไป

เขาปลูกไว้
ทั้งไม้ดอก

แตรรอบ
ไม้ใบ

นำสรรเสริญ
ไม่ขาดเกิน

จะนำไปให้	เด็ดดม	ชมให้เพลิน ”
อ้อยว่า “ เอือน	ได้ไปเห็น	เป็นต้องชอบ
เขาปลูกไว้	แตรอบ	น่าสรรเสริญ
ทั้งไม้ดอก	ไม้ใบ	ไม่ขาดเกิน
ถ้าพร้อมเพื่อน	ได้ไปเดิน	เหมือนชมดง ”
ตุ้ว่า “ ฉัน	ก็เห็น	เช่นอ้อยว่า
ตุ้มเคยพา	เดินดม	ชมแล้วหลง
ทั้งกลิ่นสี	ปลูกปลื้ม	ลืมไม่ลง
เอือนได้ชม	แล้วคง	คะนึงนาน
คุณแม่ตุ้ม	ก็ใจดี	ไม่มีสอง
รักพวกเรา	รับรอง	เหมือนลูกหลาน
เลี้ยงขนม	เลี้ยงน้ำ	อิมล้ำาญ
คุณพ่อตุ้ม	กว้างงาน	มาร่วมวง ”
อ้อยว่า “ ทั้ง	คุณแม่	แถมคุณพ่อ
นั่งหัวร่อ	มีอารมณ์	สมประสงค์
ที่ตุ้มรัก	พวกเรา	เหมือนเผ่าพงศ์ ”
ตุ้มว่า “ อ้อย	รู้เรื่องคง	จะดีใจ
ท่านชมอ้อย	ว่าร้องเพลง	เก่งที่หนึ่ง
ฟังหวานซึ้ง	สมชื่อ	ลือไกลไกล
ข้างข้างบ้าน	ถามหา	ว่าศิษย์ใคร
ข้างร้องเพลง	จับใจ	เสียจริงจริง ”

ครูว่า “ อ้อย	ปล่อยผีมือ	ชูช้อเสียง
ของโรงเรียน	ด้วยลำเนียง	นารักยิ่ง
ขอให้อ้อย	ร้องอีกครา	อย่าประวิง
ครูจะนั่ง	นั่งฟัง	เสียงกังวาน ”
อ้อยเอ๋ยเอือน	ว่า “ ไอ์	พวกเราเอ๋ย
เหมือนหนึ่งเคย	แต่รัก	สมัครสมาน
เป็นเคยหอม	หอมฟุ้ง	จรวงาม
ใครได้ชม	ชื่นบาน	อิมเอนใจ
ด้วยคุณครู	คุณแม่	แลคุณพ่อ
ท่านเติมต่อ	แต่งเรา	เผ้าแก้ไข
เหมือนปลูกเคย	ทะนุถนอม	ให้หอมไกล
ขอเทอดคุณ	ท่านไว้	ไม่ลืมเอย ”
ครูว่า “ เพราะ	โหมเอือน	เพื่อนเขาร้อง
อ้อย ท่านอง	เพราะทุกอย่าง	ช่างเฉย
เสียงขานขับ	จับใจ	กระไรเลย
ครูไม่เคย	ฟังเสนาะ	เพราะอย่างนี้
อ้อยจงสอน	เพื่อนเพื่อน	ทั้งเอือนด้วย
ให้ร้องเป็น	จะได้ช่วย	ชูศักดิ์ศรี
เข้าที่ไหน	ใครก็ชอบ	มอบไมตรี
เหมือนหนึ่งมี	เล่นหัลล	จับใจคน ”

“ทุกคนต้อง ร่าเริง ไม่ง่วงเหงา”

บ่ายวันนั้น	เด็กทั้งชั้น	พากันหา
ร้อนอบอ้าว	ทำที่	จะมีฝน
ครูจึงเฝ้า	ความสนใจ	ในบัดดล
ให้ตัดตน	สองสามท่า	หายดาปรี
แล้วถามว่า	“เวลา	อากาศร้อน
พวกเธออยาก	พักผ่อน	มิใช่หรือ”
ตุ๊ว่า “ครับ	งานทุกอย่าง	อยากวางมือ
เห็นหนังสือ	ตัวโยเย	เดินแก้กั๊ก”
ตุ้มบอกว่า	“ถ้าได้นอน	ลึกลับหนึ่ง
พอหายง่วง	แล้วจึง	ลุกขึ้นนั่ง
ลงมือเรียน	ต่อไป	ได้อีกครั้ง
โยดัดกาย	ออกกำลัง	เป็นกั๊กวล”
ครูว่า “ตุ้ม	นั่งหา	เพราะอ้าวอบ
ปล่อยให้นอน	จะซาซบ	ไม่เกิดผล
ถ้ารีบปลูก	ลุกขึ้นยืน	เหยียดยืดตน
ความง่วงเหงา	ผ่านพ้น	ชั่วพริบตา
มีแต่ตุ๊	ตายังปรี	รีอไม่รอด

นี่ก็เพราะ	มัวทอด	ทั้งแขนขา
ไม่ซึ้งซัง	ให้ล้มคักดี	นักกีฬา
พองวงนิค	กีดังหน้า	แต่จะนอน
อยู่ในห้อง	เหมือนถูกบ่ม	เพราะลมอับ
ถึงได้นอน	ไซ้ได้รับ	การพักผ่อน
สุขภาพ	กลับกระเทือน	เหมือนถูกรอน
ครูเคยสอน	จำได้	หรือไม่ดี
ว่านอนหลับ	ในห้องหับ	ที่อุดู
หน้าต่างประตู	ลงกลอน	ร้อนระอุ
ถึงเคียบโต	ไม่แข็งแรง	เหมือนแพงฟู
โตแต่นอก	ใน	ไม่ใช่ดี
ในเมื่อตุ้	ออกกำลัง	แล้วยังง่วง
ก็ต้องแก้	ให้หนักหน่วง	อย่างเต็มที่
มา ไ่วไว	ไปข้างนอก	ประเดี๋ยวนี้
เอาสนาม	เป็นเวที	เล่นละคร
สมมุติตุ้ม	เป็นเต่า	ตุ้ย่ายั่ว
แทนกระต่าย	ทะนงตัว	ทำเต่าก่อน”
ตุ้ร้อง “เฮ้ย!	จะไปไหน	โยไม่จร
ให้เร็วหน่อย	คลานอย่างหนอน	นาระอา”
ตุ้มว่า “ชะ!	ก็ตุ้ระ	อะไรเล่า
จะมาเผ้า	เกี่ยวข้อง	เรื่องของข้า

หรือถือดี	ว่าวิ่งปรือ	เลื่องลือชา
ก็ลองมา	วิ่งแข่งขัน	กันเป็นไร ”
ตุ้หั่วร่อ	“อ้อ! ได้	ไม่ขัดข้อง
หากว่าข้า	เป็นรอง	เชิญปรับไหม
เอาเป็นข้า	ต่อไป	ไว้ช่วงใช้ ”
ตุ้มว่า “ ข้า	ก็ยอมให้	ปรับเช่นกัน ”
เด็กล่งเลียง	เฮฮา	พากันชอบ
ที่ตุ้มตุ้	โต้ตอบ	กันแข่งขัน
ตุ้มตีหน้า	โกรธให้เห็น	ตาเป็นมัน
ตุ้ทำที่	เย้ยหยัน	เห็นจริงจัง
ครูว่า “ อ้อย	จะเล่น	เป็นอะไร ”
อ้อยว่า “ หนู	จะเป็นไทร	ใหญ่สะพรั่ง
ล่อกระต่าย	เข้าอาศัย	ร่มใบบัง
หลบสบาย	จนกระทั่ง	ต้องพ่ายแพ้ ”
ครูว่า “ ล่อ	อย่างไร	จะให้หลบ ”
อ้อยว่า “ ขั	เพลงจำเรียง	เสียงกระแฉ
อันโหยหวน	ชวนใจ	ให้ท้อแท้
บัดเดียวเดียว	หลบแน่	จริงไหมเธอ ”
ตุ้ว่า “ ต้อง	หลบแน่	ละแม่เอ๊ย
เสียงแม่เคย	กล่อมใครใคร	ให้เพลินผลอ
ฉันจะแพ้	ก็คงหน้า	เพลงบำเรอ

พอด่านดี
เย้ยกระด้าย

คู่แข่ง
ผู้มี

แสรังทำที่
ใจทะนง

ยอมให้เกลอ	เด่าชนะ	จะเป็นไร”
อ้อยเริ่มเพลง	เสียงหวาน	บานน้ำอ้อย
“โอ้ตะวัน	เพิ่งจะคล้อย	ริบไปไหน
จงพักร้อน	ก่อนเกิด	กระต่ายไพร
ใต้ต้นไทร	น่านอน	ผ่อนลำราญ
กว่าเจ้าเด่า	ตัวมเดียว	จะเยี่ยมหน้า
ตะวันก็ลอง	ลอยฟ้า	ลับหลังบ้าน
หลับเสียหน่อย	ค่อยตื่น	พอขึ้นบาน
วังอีกนิด	ถึงที่ซาน	คำสัญญา”
ตุ้นอนนิ่ง	ทำหลับจริง	ให้แลเห็น
ครูว่า “ตุ้	แสดงเป็น	ทั้งที่ทำ
ตุ้มก็เก่ง	ทำตะบอย	ค่อยค่อยมา”
ทุกคนฮา	เห็นตุ้ม	งุ่มง่ามดี
ตุ้มคลานเข้า	เข้าที่	มีจิ้งหะ
ไม่เปะปะ	ตรงแนว	แนววิถี
พอผ่านตุ้	คู่แข่ง	แสร้งทำที่
แย้กระต่าย	ผู้มี	ใจทะนง
ครูว่า “อ้อย	แย้แทนเด่า	เขาลักหน้อย
ปากเขาน้อย	เสียงไม่ดัง	ดังประสงค์”
อ้อยร้องว่า	“หะหาย	กระต่ายดง
คราวนี้คง	ขายหน้า	ชั่วตาปี

เห็นแก่นอน	เมาประมาท	สัญญาติชั่ว
ตามใจตัว	หยุดวิ่ง	ทิ้งหน้าที่
ช่างไม่รู้	ว่าคบค้า	ตัวกาลิ
ผีเท่าตี	ม้วนอนคุ้	จะสู้ใคร”
ครวว่า “อ้อย	เย้ยดี	เป็นที่หนึ่ง
ถ้าตุ่ตีน	หุคงผึ่ง	จดจำได้
ล่วนดุ่ม เต่า	คงกระหยิม	นี่ก็อืมใจ
ที่ตนไม่	ง่วงเหงา	เฝ้าแต่เดิน
นั้นแน่ะ ตู้	ทำเป็นตื่น	พื่นขึ้นแล้ว
ทำตกใจ	กระโดดแผลว	ราวกับเหิน”
เด็กเด็กให้	กันกระหน่ำ	ตุ้ทำเมิน
ครวว่า “เก่ง	ไม่ขัดเขิน	ขอชมเชย ”
ตุ้ขุมือ	“แพ้แล้ว	เกลอแก้วดุ่ม
พวกเธอธรม	เย้ยฉันท้า	โอ้! กรรมเอ๋ย
เป็นกระต่าย	ตัวนี้	ไม่ดีเลย
แต่ไรมา	ตุ้ไม่เคย	วิ่งแพ้ใคร ”
ครุบอกว่า	“เป็นกระต่าย	ได้หายง่วง
ตุ้ได้ผล	ใหญ่หลวง	รู้ตัวไหม
ดูเอาชี	กระปรีกระเปร่า	ขึ้นเท่าไร
มา ไ่วว	กลับเข้าห้อง	ต้องไปเรียน”

“เหงื่อไคลเฝ้าขัดสีทุกวี่วัน”

ระฆังเล็ก	กระทิง	ดั่งเห่งเห่ง
นักเรียนเร่ง	จะกลับบ้าน	หยุดอ่านเขียน
ปิดเปิดโต๊ะ	แข่งกัน	ฉันท้องเรียน
ช่างน่าเวียน	หัวแท	แกยักเย็น
เศษกระดาษ	เกลื่อนกลาด	ระบาททั่ว
ยิ่งดกเดือน	เหมือนยิ่งยั่ว	ให้โยนเล่น
ร้อนต่างนก	โผผิน	บินตระเวน
รอบรอบห้อง	ร้องเกนเกน	ประกวัดกัน
ครูเข้ามา	หน้าปั้ง	“เอ็ดอึ้งแท้
ส่งเสียงแซ่	ดังโรงโชน	ตะโกนฉันท
ฉันทพูดอยู่	กับครูใหญ่	ยังไม่ทัน
จะจบเรื่อง	ต้องดั้น	รีบมาดู
อ้อย หัวหน้า	ว่าอย่างไร	โยไม่ห้าม
ปล่อยให้เล่น	โครมคราม	นั่นดูดู!
โต๊ะตะแคง	ม้าคะมา	ค้าประดู
ใครเป็นผู้	ก่อการ	ขานชื่อมา ”
อ้อยว่า “ตุ้ม	ตัวนำ	ทำโต๊ะล้ม

ร่อนต่างนก
รอบรอบห้อง

ไผ่ผืน
ร้องเกนเกน

บินตระเวน
ประกวอดกัน

แล้วตุ้ต้ง	เสียงขรม	ไม่ฟังว่า
ร่วมกันร่อน	กระดาษเร่	ร้องเฮฮา
ว่าเท่าไร	มีโยว่า	ทำหน้ารีน "
ครูว่า "ดี	แล้วละ	ฉันจะขัง
โทษที่ลั้ง	แล้วยังกล้ำ	ทำฝ่าฝืน
มา เร่งมา	อย่าหลบหน้า	เร่งมายืน
เว้นอ้อย เอื่อน	คนอื่นอื่น	เร็วอย่าช้า "
ต่างมายืน	หน้าเศร้า	ท่าเคารพ
ไม่กล้าลบ	ตาครู	รู้ตัวว่า
ได้ทำผิด	เป็นศิษย์	นอกครุบา
ครูคงขัง	หน้าหน้า	ไม่อยากพบ
ครูว่า "เป็น	อย่างไร	ไม่เงยหน้า
สิ้นแววตา	เป็นกระลือ	หรือจึงหลบ
ลับหลังครู	ดาวาว	ราวจุดคบ
คันโลโครก	ไม่รู้จบ	ห้องจวนพัง
นี่เป็นห้อง	อ่านเขียน	เรียนหนังสือ
ไม่ใช่ห้อง	เก็บเด็กดื้อ	มาคุมขัง
ฉะนันไซรั	ขอให้	ทุกคนฟัง
แล้วทำตาม	คำสั่ง	ฉันบัดนี้
ตุ้มกับตุ้	เสียงดัง	กำลังมาก
ยกโต๊ะม้า	อย่าลาก	เข้าไว้ที่

แล้วเร่งเก็บ
ใส่ตะกร้า

เศษกระดาษ
อย่าให้มี

กวาดผงคลี
เหลือระคาย

แล้วเร่งเก็บ	เค็ชกระดาก	กวาดผงคลี
ใส่ตะกร้า	อย่าให้มี	เหลืออระคาย”
ต่างว่าวุ่น	จับทำ	ตามคำสั่ง
ด้วยต่างหวัง	แก้ตัว	ให้ชั่วหาย
ครูลำทับ	“อย่าถกเถียง	เถียงโวยวาย
ใครทำน้อย	หรือมากมาย	ไม่ต้องร้อง
เมื่อเสร็จแล้ว	อย่าช้า	มานั่งที่
เฉพาะคุ่ม	ตัวดี	หัวใจห้อง
จงมายืน	หน้าชั้น	ฉันจะลอง
ถามลักสอง	สามคำ	ที่คุยไว้
ว่าบ้านอ้อย	สะอาดสะอาด	ลานที่เล่น
เตียนระรื่น	ใครอยากเห็น	เป็นอวดได้
คุณแม่อ้อย	สอนให้จำ	ทำอะไร
เรื่องที่อยู่	อาศัย	ได้เย็นตา”
คุ่มว่า “ท่าน	แนะนำ	ทั้งกำชับ
ให้ยึดถือ	เคล็ดลับ	มีอยู่ว่า
คนมักง่าย	หน่ายยาก	ปากชีวา
ไว้กับความ	ขายหน้า	น่าละอาย
ทั้งเปลือกกล้วย	เค็ชใบตอง	ของขยะ
พอฟันมือ	หมดธุระ	สะดวกหลาย
มีตาตุ	แต่ไม่รู้	ขัดระคาย

อะไร อะไร
 ฝนไม่หวั
 ภูเขื่อนไคล
 กลิ่นส่าบสาง
 ใครใครทั่ว
 ครูว่า “เธอ
 เป็นพวกฟ้อง
 ทั้งล้มโต๊ะ
 ทุกคนชาย
 ดุชี่เหื้อ
 ล่งกลิ่นส่าบ
 ทั้งอ้อย เอื่อน
 อ้อยว่า “หนู
 คุณแม่ว่า
 คือรังโรค
 รังรังเกียจ
 ใครเฉยเมย
 ครูว่า “อ้อย
 จงเร่รู้
 ห้ามมั่งง่าย
 ห้ามมั่งง่าย

เลยมั่งง่าย
 พันไม้แปรง
 กิลาปาก
 เป็นเงา
 บ่นว่า
 ทั้งกระดาษ
 ร่วมพรรค
 ม้าคะม้า
 หน้าทั่ว
 ไคลเห็น
 แทบทุกคน
 ได้กลิ่นบ้าง
 หายใจ
 ความโสมม
 เร่งเกรงกริ่ง
 หลีกให้ไกล
 ยอมเป็นเหยื่อ
 เขาว่าไร
 เร่งลำนึก
 หมักเหื้อ
 ไม่นำพา

จนเคยตัว
 แหยงว่ายาก
 ยากท่วมหัว
 เต้าตามตัว
 ให้น้ำอาย”
 เกื่อนกลาดห้อง
 คนมั่งง่าย
 เรืองทำลาย
 รู้ตัวไว้
 จับเป็นคราบ
 ทนไม่ไหว
 หรืออย่างไร”
 ไม่คล่องเลย
 อดโศโครก
 อย่างหนึ่งเฉย
 ไว้ให้เคย
 เหลือระอา”
 อย่าไซหุ
 เร่งศึกษา
 เชื้อโรค
 รกรุงรัง

อันร่างกาย	รักษาไว้	ให้สะอาด
จะผุผาต	ถึงจิตใจ	ได้สมหวัง
งามทั้งนอก	ในตลอด	ยอดพลึง
เหมือนวางขลัง	ไว้ในตน	พันภัยพาล
เข้าที่ไหน	ใครสมัค	รักเป็นมิตร
เหมือนมีมนตร์	ผูกจิต	จงสมาน
จะกอบปรก	ใดใด	ก็ไ้การ
เพราะงามใจ	งามงาน	อันเดียวกัน
จงเร่งรู้	แล้วจำไว้	ทำได้ด้วย
จึงจะช่วย	ให้ดีแน่	ไม่แปรผัน
รู้ท่วมหัว	ล้วนวิชา	สารพัน
มือไม่ทำ	ไม่มีวัน	จะได้ดี
รีบกลับบ้าน	อาบน้ำ	ชำระล้าง
ทั้งเหงื่อไคล	สาบสาง	แรงขัดสี
กายสะอาด	ใจจะได้	ไร้ราคะ
เหมือนบ้านเรือน	ขุนตุล	ไม่ระคาย
พຼ่งนี้เข้า	จะสำรวจ	ตรวจให้ทั่ว
หากเนื้อตัว	ของใคร	สาบไม่หาย
จะให้เพื่อน	กຸยกຸย	คຸยให้อาย
ทั้งเข้าส่าย	บ้ายเย็น	ไม่เว้นวาระ”

Date due

[illegible]

หนังสืออ่านชุดภาษาไทย ระดับ ๑ ของกรมวิชาการ

ชุดนี้ประกอบด้วยหนังสือ ๕ เล่ม แต่ละเล่มเกี่ยวกับ
เรื่องต่าง ๆ คือ

เล่ม ๑ เรื่อง พญักษ์นะสุภษิต การทรงตัวและกระต่ายน้อย	ราคา ๑.๕๐ บาท
เล่ม ๒ เรื่อง ภาพภาษิตไทย	ราคา ๖.๐๐ บาท
เล่ม ๓ เรื่อง ลูกสัตว์ต่าง ๆ	ราคา ๔.๐๐ บาท
เล่ม ๔ เรื่อง ดอกสร้อย สุภษิต	ราคา ๔.๐๐ บาท

จุดมุ่งหมายที่กรมวิชาการจัดทำหนังสือชุดนี้ขึ้น เพื่อ
ช่วยเพิ่มพูน ความสนใจใน วิชาภาษาไทย สำหรับ เด็กใน
ระดับประถมศึกษาตอนต้น ส่งเสริมให้เด็กรักการอ่านภาษา
ไทย มีความเข้าใจในสำนวนไทยอย่างง่าย ๆ

มีจำหน่ายที่ องค์การค้าของคุรุสภา ศึกษานิทัศน์
พาณิชย์ อาคาร ๕ ถนนราชดำเนินกลาง กรุงเทพมหานคร
โทร. ๔๑๖๕๔๓, ๔๑๕๐๔๔, ๔๑๗๔๒๒, ๔๑๗๔๓๕,
๔๑๖๕๒๔

พิมพ์ที่โรงพิมพ์สุรสภาลาดพร้าว

เลขที่ ๓ สกปรก ผู้พิมพ์และจัดพิมพ์

๑๔ กรกฎาคม ๒๕๑๔

พิมพ์ครั้งที่ ๒๐ พ.ศ. ๒๕๑๗

TP 40.2